

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 9. Utkommer hvarje Söndag. **Göteborg den 28 Februari 1858.** Pris för år: **6 R:dr 32 sk.** B:co. **XII årgången.**

Kinesiske guvernören Yeh.

Underrättelser från Kina.

Som bekant är, har det så kallade Himmelska riket redan länge varit stördt i sin makliga ro, först genom inbördes krig och sedermera genom utländsk påtryckning.

Första anledningen till främlingarnes angrepp var den, att ett mindre fartyg, som

gick under engelsk flagga, plötsligen blef angripet af en kinesisk styrka, hvilken be maktigade sig detsamma samt fängslade den derå befintliga besättningen.

Detta upptogs naturligtvis som ett angrepp mot brittiska nationen, ehuru Kineserna sökte försvara sin åtgärd dermed, att de per-

soner, som vid ofvannämnda tillfälle begagnat engelska flaggan, alls icke varit engelsmän, utan idel Kineser.

Vare sig härmed huru som helst, ett trätöfrö var emellertid utsädr, hvilket snart skulle utveckla sig till en stor oenighet, så mycket mera, som den person, med hvilken Engelsmännen hade att afhandla den ifrågavarande affären, var en lika envis, som modig man, hvilken alls icke ville göra några medgifvanden, som kunde i minsta mån förminska hans lands anseende eller sjelfständighet.

Denne man var vice-konungen Yeh, hvilken, sedan han först brutit med Engelsmännen, ej heller skyggat tillbaka för att äfven bringa Fransmännen i harnesk mot sig och sitt land. Ja, sjelfva Rysarne hafva på senare tiden visat sig ej hafva något emot att, jemte de andra europeiska stormakterna, blanda sig i striden.

En allvarsam affär med de veka Kineserna bör också kunna inbringa något; — det Himmelska riket eger godt förråd på ypperligt the, har ett förträffligt porslin samt siden och bomullsvaror, hvilka ej heller äro att förakta.

Ehuru vice-konungen eller guvernören Yeh bort besinna äfven detta, har han dock intill det yttersta framhårdat i att ej göra sina motståndare det minsta till viljes och har dervid spännt bågen alltför högt, att den icke slutligen skulle brista.

Först ha sålunda Engelsmännen, oaktadt det brinnande kriget i Indien, ökat sina stridskrafter i de kinesiska farvattnen, och snart ha äfven Fransmännen gjort detsamma.

Den ansenliga staden Kanton har blifvit belägrad samt äntligen den 28 och 29 sistlidne December af engelsmän och fransmän med storm intagen.

Fransmännen, som stodo under contre-amiral Rigault de Genovilly's befäl, kunde vid detta tillfälle ej uppställa mer än 900 man, då Engelsmännen deremot hade en femdubbel styrka. De sednares befälhafvare, amiral Seymour, gaf likväl Fransmännen en hedersplats i spetsen för den ena kolonnen, och visade sig dessa äfven, såsom vanligt, värdige ett dylikt förtroende. En sergeant-major, *Martin des Pallieres*, var nemligen den förste som, den 28, planterade franska fanan på Lin's fästningsverk, hvarest, då sjelfva staden, den 29, angreps, en annan fransman, andre båtsmannen *Pelissier*, var den förste, som inträngde i Canton och der planterade franska fanan på ett af stadsmurens vakthus.

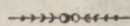
Att förbundstrupperna vid denna stormlöpning ej kunde undgå att göra åtskilliga förluster, säger sig sjelft. Sålunda dödades engelske marinkaptenen Bale i detsamma han hoppade öfver stadsmuren, och åtskilliga andra blefvo nedgjorda af fiender, som lågo i bakhåll.

En ganska sorglig upptäckt, som man efter stadens intagande gjort, är den, att alla europeiska fångar aflidit genom de oerbörda lidanden, de i sina fångelser haft att utstå.

Men å andra sidan hafva Europeerna nu kommit i besittning af en stad med 100,000 invånare, hvarifrån de snart böra kunna öppna sig en väg till sjelfva kejsarstaden Peking, der "Himmelens son" då torde komma att "bo trångt" som man säger.

Den största ersättning, de fått i utbyte för sina ansträngningar och för den manspillan, stormlöpningen kostat, är måhända dock det fynd, Engelsmännen, enligt nyaste telegrafunderrättelser, gjort, i det de helt plötsligen bemäktigat sig sjelfva vicekonungen Yeh, just då denne, i en ringa tjenares skepelse, var på väg att smyga sig undan.

Vi meddela, å sid. 65, ett porträtt af kejsarens i Kina allsmäktige gunstling och högra hand, hvilken af sin herre städse varit omhuldad med den största nåd, men nu måste på en gång från sin svindlande höjd nedsjunka till en föga betydande, och ännu mindre afundsvärd, ställning.

Seder på ön Borkum.

Det ligger i sakens natur att egendommiga folkseder företrädesvis ha bibehållit sig i sådana trakter, som, till följd af sitt läge, antingen litet eller allsintet kommit i beröring med den öfriga världen. Långt mera än i de inre delarne af Europas fastland är detta måhända fallet på de öar, hvilka äro belägna utanför Nordsjöns kust.

Låt oss t. ex. i tanken förflytta oss till Borkum, den största af de Ostfriesiska öarne. Denna har dock förlorat betydligt i omfång; ty då den i den grå forntiden utgjorde en del af fasta landet och ännu för två tusen år sedan innehöll minst tjugo kvadratmil, så håller den nu blott tre timmars väg i längden och en timmas väg i bredden.

Den alltmera i ropet kommande badorten lofvar ej någon lång varaktighet åt folkets egendommiga seder, och därför måste kultur-historikern skynda sig, att rädda dylika skatter från glömskan. Badgästernas år ifrån år tillväxande antal är ingen vinst för sedligheten, och fastlandets öfverbildning börjar med sin pestanda redan förgifta detta naturfolks karakter.

Må man i vår upplysta tid anse det löjligt, att sedlighetens idé här blifvit så långt drivven, att ingen enka gift om sig, emedan man trott på en evig kärlek och trohet; — ett sådant folk förtjenar dock hela vår aktning och erkännande.

Från fordomtid har umgänget mellan de båda könen här varit noga regleradt och detta är ännu i dag fallet och en af moralitetens kraftigaste häfstänger.

Om vintern finner man hvarje söndags afton i nästan alla hus en hop unga flickor, hvilka ej ogera insläppa unga manspersoner till sig. Ingen finner detta anstötligt; ty detta sammanträffande försiggår i all tukt och ära och besöket får ej räcka längre än till dess klockan slagit tolf.

Men vet man att en ung man smygt sig till en flicka och der qvadröjer öfver tolf-tiden, så blir hela huset omringadt, hvarje dörr och fönster bevakadt, för att hindra tillbedjaren att undkomma och en underhandlare blir skickad, för att bedja honom gifva sig på nåd eller onåd, hvarpå dock vanligtvis ej erhålles något svar.

Det på sådant sätt bevakade paret har

KÖPMANSKLOCKAN.

Å Quasimodo-dagen år 1377 red den unge Jacques Gauthier, son till köpmanskårens ordförande i Paris, gladt framåt på en stark normandisk springare. Denne tycktes dock redan vara mycket trött, och Gauthier höll då och då stilla, för att låta den låsa ut. Han hade hvarken tillryggalagt någon särdeles lång väg och ej heller hade hettan varit synnerligen tryckande; men bakom sadeln låg en kappsäck med en hop myntadt guld; ty vår ryttare ämjade sig till marknaden i Argentan, der han skulle göra stora inköp.

Gauthier befann sig nära landskapet Perche's gräns, när det började mörkna, och hade då ännu fyra timmars väg till Argentan. Han vågade ej skynda på sin häst och fruktade att under hela vägen ej kunna påträffa något enda värdshus, der han kunde hvila ut. Detta dröjsmål var honom så mycket oangenämare, som han visste att andra köpmän redan voro i förväg, hvilka, innan han hunne fram, lätt kunde uppköpa de bästa sakerna, oaktadt messan först nästkommande dag skulle börjas.

Upptagen af dylika tankar, träffade Gauthier en bonde, den han frågade, om det icke till venster genom Gouferne's skog finnes en genväg till Argentan.

— Jo, — svarade bonden — den är mycket genare och inte svår att hitta, men deremot mycket dålig.

Gauthier sprängde då åstad i galopp emot skogen. Solen hade nyligen gått ned; men aftonrodnaden bredde ännu ett mildt sken öfver reiden. Då han kom djupare in i skogen blef det dock ganska mörkt, och Gauthier längtade att uppnå resans mål, innan natten ännu fullständigt inbrutit. Han kände sig så småningom gripen af fruk-

tan, då hans häst plötsligen tvärstannade och derefter tog ett steg tillbaka. Han upptäckte då på föga afstånd skuggan af en människogestalt, af en kvinnoskepnad, hvilken, halfnaken och med fladdrande hår, syntes fly för honom. Han korsade sig och fattade åter mod, idet han sökte öfvertyga sig om att det var en andesyn. Derefter satte han sin häst åter i galopp, dock — skepnaden höll sig ändå alltid på samma afstånd från honom. Stannade han, så stannade den.

Så följde han den genom skogen löpande bivägen i minst en timmas tid och tyckte då att han åtminstone för en half timma sedan borde ha varit ute på öppna fältet igen. Han började därför redan tro att det var en ond ande, som gäckades med honom, då han på en gång såg den hvita kvinnogestalten försvinna i ett tätt busksnår. Han kände dervid en blandning af fruktan och nyfikenhet. Han lyssnade, och det förkom honom dervid, som om han hört några ord yttras på spanska språket.

Detta tungomål var honom bekant och han kunde tydligen uppfatta följande ord: »Den tredje Pariserköpmannen är i vårt våld; Isachars stam skall betala Israels sons förmälning.»

nu god tid att komma underfund med sina ömsesidiga känslor; ty innan solen uppstiger ur hafvet är ingen befogad att intränga i huset, så vida icke de, som äro derinne, sjelfmant öppna dörren.

Detta sker dock sällan, och sededomarne qvarstanna under sång och dryck-jom till nästa morgon. Men knappast har denna inbrutit, förrän man gör allvar af saken. Man tilltapper då skorstenen med snö eller andra saker, så att man inne i huset kan förgås af rök; man försöker att öppna fönstren eller spränga upp dörrarne, men vill icke något af allt detta lyckas, så tagas tegelpannorna af taket och man stiger på den vägen in i huset.

Men då finner man vanligtvis flickan ensam. Den husvisitation, man nu företager, sker med så noggrann fullständighet, som om de alla samt och synnerligen vore de mest utstuderade polisbetjenter: man vänder upp och ned på allt och ingen plats lemnas oundersökt, till dess man äntligen lyckas framdraga älskaren från hans gömställe.

Ett högt hurrarop tillkännagifver att denne blifvit funnen.

Man ställer nu till den unge mannen den frågan, om han är förlofvad med flickan. Svarar han härtill "ja", så önskar man paret lycka, utbringar för detta ett lefverop, hvarefter man tager fästmannen med sig och ikring hela ön berättar den glada händelsen af en ny förlofning.

Men följer deremot på ofvannämnde fråga ett "nej", så binder man ett tåg

Det föregick något sällsamt i det slags grotta, hvarifrån dessa ord utgingo. Tre män med bruna ansigten suto der kring en eld, hvars låga de underhöll med vålluktande kryddor. De hade i händerna silfverbägare, dem de fyllde ur ett litet fat och derefter i långa drag tömde. Deras ansigten buro en orientalisk prägel, och de voro klädda i bruna mantlar, hvilka på högra skuldran voro hopfästade med en agraff och kring lifvet sammanhållne af en gördel. I denna blänkte dolkar, hvars handtag glittrade af ädla stenar.

Då den unga flickan inträdde — ty Gauthier såg nu att det var en ung flicka i sin skönaste färging — och uttalade de ord, Gauthier hört, stego de tre männen upp och kände efter i sina gördlar, om dolkarne der suto i ordning, samt ville derefter lemna grottan. Då närmade sig flickan en af dem och hviskade sakt: »Fader, rödt mynt bringar endast olycka!»

Derefter försvann hon i grottans bakgrund och de tre männen gingo ut.

Gripen af fasa öfver de ord han hört, vände Gauthier om sin häst och jagade i vild flykt derifrån, så hastigt som mörket och den täta skogen det tillåto. Tätt bakom

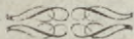
kring älskarens lif, och nu dömes han, huru han än må sträfva deremot, att, enligt deras sjelfgjorda lag, trenne gånger blifva dragen fram och åter genom ett för sådant ändamål särskildt bestämdt vatten, för att dymedelst få sin kärleksfeber afkyld.

Skulle han dock, medan han ännu undergår denna bestraffning, medgifva att han är förlofvad, så upphör naturligtvis straffet.

Under stark vinter, gör man med den skyldige en färd utåt isen, derifrån han sedan öfverlemnas åt vattendopet.

Man kan väl förstå att nästan hela befolkningen åser detta tragikomiska skådespel och att den, som på dylikt vis blifvit baptist, i årtal får lida smälek af sina kamrater. Många år gå derföre ofta förbi, utan att någon låter ertappa sig; och sålunda hade under de sistförflutna tio åren ingen arm syndare gjort sig förfallen till detta straff, men sistlidne vinter fordrade äntligen åter ett vattendop.

(Gartenlaube.)

Indianska sändebud hos Förenta Staternas president.

En korrespondent till "Illustrated London News" skriver nyligen från Washington följande:

"För några dagar sedan var jag vittne till en högtidlig sammankomst mellan president Buchanan och sändebuden från

sig hörde han sina förföljares steg; men äntligen kom han ut på en banad väg och hade der snart fått ett så betydligt försprång, att han kunde anse sig räddad. Men, detta oakadt, gjorde han i sin ångest det löfte, att om han lyckligt undkomme mördarne, då känka en större summa till kyrkan Saint-Germain i Argentan. Knappast hade han gjort detta löfte, förrän han fjerran ifrån hörde en klocka ljuda. Det var aftonklockan i Argentan.

Hur lättad kände han icke nu sin själ! Huru glad följde han icke den riktning, klockan angaf! Redan före klockan tio hade han uppnått staden.

Jacques Gauthier lät der visa sig till värdshuset »Point de France», och i detsamma han uppnådde dess port nedföll hans normanniska häst död; men sjelf måste han bäras in i ett rum, der en läkare hela natten vakade öfver honom.

Följande dag blef marknaden gynnad af det vackraste värväder; handeln gick ganska lifligt; dock märkte Gauthier att tvenne Pariser-köpmän fattades, hvilka alltid plågade besöka denna marknad.

Gauthier kände sig visserligen ännu något illamående, men kunde likväl göra sina inköp. Varornas pris stegrades dock genom en främling, som bar en egendomlig

trenne Indianska stammar, Poncas, Paunis och Pottauattamis.

Detta möte var af en högst pittoresk natur: å ena sidan civilisationen, representerad af den vördnadsvärde och humane presidenten med sitt snöhvita hår, omgifven af diplomater och egna tjänstemän samt en mängd fruntimmer, — å andra sidan barbarismen, representerad af de främmande stammarna i deras vilda och hjerta dräkter; deras röda och blå mantlar, svepta tätt ikring kroppen; deras långa, raka, svarta hår, på en och annan bestruket med röd, blå, grön och gul färg och utstyrdt med örnfjädrar, fastbundna med grofva, mångfärgade band; deras med tunga ringar försedda öron; deras halsar, omslutna af konstfärgt arbetade halsband af idel björnramar; deras bröst och skuldror, betäckta med hufvudsvalar af dödade fiender; deras händer, som omslöt spjutet, "tomahawken" eller stridsklubban, samt slutligen deras fantastiskt målade ansigten.

Paunis, 16 till antalet, inträdde först, företrädde af en liten hvit flicka af 12 eller 13 års ålder, den Indianerna hade adopterat till en dotter af sin stam — således ett slags "Regementets dotter." Nästefter dem kommo sex Poncas, utstyrda på samma sätt, och allrasist nio Pottauattamis i europeisk drägt, — det enda dessa mottagit af civilisationen.

Precis klockan 12 inträdde presidenten och tog plats i midten af den fyrkant,

drägt, ansågs för en Kastilianare, men had ett ansigte som tydligen tillkännagaf ett mohriskt ursprung. Denne främling sammanträdde vid middagsbordet i »Point de France» med Gauthier, som, då han fick se honom, bleknade och ej vågade möta hans blick.

I trenne dagar kände Gauthier det förtrollande intrycket af detta ansigte, hvilket han någongång tyckte sig ha sett i drömmen; ty han vågade ej tro att det var en af de tre männen i grottan.

Sedan Gauthier avslutat sina affärer, anträdde han återresan till Paris i sällskap med flera andra köpmän. Då han lemnade värdshuset kände han plötsligen en iskall hand hvila på sin och en allvarig stämma sade: »Förvål, herr Jacques Gauthier, kom ihåg att ni uppfyller ert löfte!»

Han vände sig om mot talaren; denne var den hemske främlingen.

Några månader härefter gifte sig Gauthier med den sköna Johanna de Beaumont, men hade likväl icke förgätit sitt löfte. Han beställde en klockgutare från Lotbringen och lät denne gjuta en klocka af omkring 3,800 skålpunds vikt! Denna invigdes d. 5 Maj 1378 i

(Fortsättning pag. 70.)

som på tre sidor upptogs af Indianerna och på den fjerde af åskådarna.

Indianerna, som hittills med tyst beundran betraktat rummets alla föremål, vände nu sina blickar mot presidenten, men utan att med någon åtbörd eller något ljud uttrycka sin nyfikenhet eller sin vördnad.

Sedan presentationen försiggått, bad presidenten Indianerna vara välkomna och sade sig vilja efter bästa förmåga gå deras billiga önskingar tillmötes. Tolkarne behöfde flera timmar för att förklara detta för Indianerna, af hvilka ingendera stammen förstod de andres språk.

Härefter framförde sändebuden sina ärenden. Paunis hade kommit, för att ratificera ett fördrag och för att se deras "store fader" samt af honom lära sig att blifva rika; — Poncas, för att sälja en landsträcka i Nebraska-området (vester om Missouri) samt äfvenledes för att få se den "store fadren;" — och Pottauattamis, för att få en förändrad inbetalningstid för ett dem tillerkänt understöd.

Alla talarne ordade om sin stora fattigdom, och en af dem, hvilken trädde Buchanan så nära, att denne måste ha känt hans varma andedrägt på sin kind, yttrade bland annat:

"Vi äro lika mycket som ni den "Store andens" barn. Vi ha rest en lång väg, för att få se er. I början foro vi helt sakta och hvar vi stannade väntade vi att få se er. Vi frågade oss för, och man sade då att ni bodde mycket långt borta. Äntligen ha vi funnit er och äro glade

deröfver. Vi se af dessa ting (härvid pekade han på de förgyllda väggarne, golfmattorna och gardinerna) att ni är rik. Äfven vi voro fordom rika. Vi voro en gång den Store andens gunstlingar. Samma mark, på hvilken vi nu stå, (härmed stampade han betydelsefullt med foten) tillhörde en gång våra fäder. Nu äro vi fattige — mycket fattige. Vi ha intet att skylta oss med emot kölden. Vi äro beröfvade vår egendom och vi hungra. Vi ha kommit, för att bedja er hjälpa oss. Den Store anden skall, genom den den "store fadrens" mun, förkunna oss hvad vi böra företaga. Säg oss huru vi skola blifva rika och ej längre behöfva lefva i armod!"

Presidenten svarade härtill, att de alltid skulle förblifva fattiga, så länge de blott lefde af jagt, men att de endast kunde förkofra sig genom att, likasom de hvite männen, plöja jorden och idka handverk, samt framför allt genom att upphöra med att ständigt bekriga hvarandra.

— Jag har hört — tillade han — att Paunis och Poncas för närvarande äro dödliga fiender; men jag önskar — och det har den Store anden ingifvit mig — att J ej skolen vara det längre, utan nu i min närvaro skaka hvarandras händer, till bevis på er vänskap.

Med anledning här af ingingo verkligen de båda stamhövdingarne försoning, och kort derefter avslutades sammankomsten.

→→→○←←←

staden Alençon och erhöi då, efter grefvinnan af Alençon, namnet »Maria af Spanien.» Biskopen af Seetz förrättade döpelseceremonien.

Men samma dag skulle slutas med en afrättning. En unga flicka skulle dö, hvilken man ansåg för en zigenerska och som under ett helt års tid varit fruktad i hela trakten. Man påstod att hon förtrollade invånarna, och hon hade tagit sin bostad i Cæsars förfallna läger dit ingen vågade närma sig. Men äntligen hade det lyckats dem, att gripa trollpackan, och denna hade nu i Alençons fängelse redan en hel månad afvaktat sin död. Hon tycktes ej vara förskräckt öfver det öde, som väntade henne, åtminstone yttrade hon ingen klagan, och man hade alltsedan början af hennes fångenskap ej kunnat förmå henne att yttra ett enda ord. Hon talade utan tvifvel ett främmande språk, som ingen af hennes domare förstod. Man hade hos henne funnit ädelstenar af högt värde; och samma dag hon häktades hade hon blifvit försvarad af en man af herkulisk styrka, hvilken dock fick sätta till lifvet, sedan han först nedlagt tre motståndare.

Bålet var redan i ordning. Gaultiers unga maka ville ej se afrättningen; men grefvinnan Maria af Spanien bad

hennes att åtminstone kvarstanna på slottet för att se den unga flickan gå derförbi.

Då dödsfången, som åtföljdes af en bigtlader, kom midför fönsterna, steg Gaultier dit fram, för att se. Men plötsligen bleknade han, och dragande sig tillbaka, hviskade han till sin hustru: »Min Gud,» det är den unga flickan från Goufernes skog!»

Johanna föll då genast till grefvinnan Marias fötter och utropade: »Nåd, nåd för den olyckliga!

Grefvinnan förstod visserligen icke hvarför Gaultiers fru kände sådant deltagande för den liflömda; men hon hade ett godt hjerta och hyste stor tillgifvenhet för Johanna och hennes man. Benådningsrätten tillhörde blott konungen; men hon kunde likväl låta uppskjuta afrättningen, och detta gjorde hon ock efter förnyade böner af sina gunstlingar.

Ännu samma afton fick Gaultier tillstånd att med sin unga fru besöka den förmenta trollpackan i hennes fängelse. Vid de första orden, han på kastilianska språket yttrade till henne, upplyfte hon hufvudet och svarade: »Ifall det är ni, som räddat mig från döden eller fördröjt min afrättning, så tackar jag er icke för

En svensk folkpoet.

I Kalmar län lefver en danneman, *Jonas Abrahamsson*, hvilken såsom en dugtig jordbrukare sköter sin torfva, men icke destomindre egnar en och annan ledig stund åt ett enkelt, okonstladt författareskap. Såsom prof på denne folkpoets diktart meddelas nedstående poemer, dem Red. fått sig tillsända.

Till våra aristokratiska Bondgubbar!

Hör Gubbar! Ett ord jag vågar till er
I all underdånighet skriva;
Men — uppå förhand jag likväl ber,
Det ni vreda på mig ej må blifva.

Så säg mig då vackert, hur kommer det till,
— Låt vara att ni ären rika —

Att ni i all traktan och diktan blott vill
Våra Herrar Baroner va' lika?

Hvarföre skall ni alltid så efterstå,
Den utländska lyxen och prålet?

Ty tro mig: blott skolet för kärnan ni få...
"Men, bonden den dumme, han tål'et."

Då en gård besuten och skuldfri ni fått;
Hvarför vill ni då hafva flera? — —
Men se, det är alltid den giriges lott,
Att åstunda mera och mera.

Nu inköpes hemman, ett, två, — fyra, fem;
Det brödet då mister en annan.

Men pengar? — Åh lappri, nog finnen J dem,
På bottnen af Bränvinspannan?? —

Ja, Bränvin tillverkas i fullande fläng...
Den summan, hon duger i qvoten...
Men F—n må tjena hos eder som dräng;
Ty slafkedjan bindes om foten.

det; ty jag har varit beredd på allt. Jag härstammar från ett släkte, som här på jorden förbannas af vesterns invånare; men Gud är stor och Mohamed är hans profet!»

— Känner ni igen mig? — frågade Gaultier.

Hon betraktade honom och lät honom med ett tecken förstå, att hon ej påminde sig honom.

— Kommer ni icke ihåg Quasimodo-natten i Goufernes skog?

— En hemsk natt; — svarade hon — tvenne köpmän blefvo då mördade och plundrade, men en tredje undkom.

— Denne tredje var jag!

— Ni? Hvarför har ni icke då med egna händer antändt det bål, som skulle förtära mig?

— Tro, mensklighet, förlåtelse och barmhertighet lära vi oss af vår religion; finnas icke dessa höga dygder äfven i er Koran?

Gaultier fattade nu den unga flickans hand och sade henne att han med henne ville tala om religionen. Den fångna fälde strida tårar, under det hon berättade Gaultier om sitt nomadlif. När det var

Sen går du, min guffar, till nådig Baron
Och smilar dig till en pris snus, du!
O narr, hör du ej på den nådiges ton
Att han blott beler dig. . . O blygs, du!
Gå hem kära pappa, och läs din katkes
Och älska din nästa, som bonde!
Kryp ej för de höge och ropa dig hes,
Var sjelfständig, ädel, som bonde.

Behandla din dräng på ett kristligt sätt;
I din fodran var icke obillig.
Förhåll honom ej hans förtjenta rätt!
— Och han skall bli dubbelt mer villig.
Var nöjd med det lilla, som du hafver fått,
Åstunda ej storkaxe blifva.
Ty vet — uti världen, det ofta så gått,
Den fallit, som högt velat klifva.
Var ärlig och redbar; — ty detta du kan.
Din svagare like hårdt dömer ej. —
Lär känna dig sjelf, som en sjelfständig
man . . .
O, detta god vänner förglöm ej!
J. A.—n.

Hvad vinner du?

Hvad vinner du, som endast söker
Och fikar efter gods och gull?
Du, som din skatt hvar dag föröker,
Men får till slut, tre skofflar mull.
Den vinner mer, som med det lilla
Framlever lugn, förnöjd och stilla.
Hvad vinner du, som alltid sköter
Blott dina nöjen, dag från dag?
Du tror väl att du endast möter
I lifvet rosor och behag?! . . .
Den vinner mer, som vet att söka
Hvar dag sin kunskap att föröka.

Hvad vinner du, som helst framlever
I oro och omåttlighet,
Som öfver andra dig upphäfver,
Och ej af sans och ordning vet? . . .
Blott den kan vinna lycka, trefnad,
Som förer en rättskaffens lefnad.

J. A.—n

Charader.

I.

Jag såg på gatan häromdagen
En kärra, af mitt första dragen,
Jag tänkte för mig sjelf; måntro
Hvaruppå kan det väl bero,
Att till mitt andra, stackars kraken
Man just mitt första gifvit har,
Men — hur jag grundade på saken
Den blef mig ändå inte klar. —
Dock — tänkte jag till slut såhär:
Så mycket ändå säkert är
För dragaren mitt första man
Blott som mitt hela anse kan.

II.

Om första bokstafven, man från mitt tredje
ta'r
Mitt första kroppen är till det, som då står
qvar.
Så fattigt Sverige är, knappt gifves en
provins
I hela riket dock, der ej mitt andra finns.
Mitt hela af mitt tredje är ett särskilt slag
Och funnes ej mitt tredje fruktat nästan jag,
Mitt första med mitt andra paras skulle då
Ej samma renommé, såsom mitt andra få.

Mitt hela är en gäst,
Som ofta ses i köken,
Och omtyckt är han mest
Närsom han är på röken.

A. J.—n.

Upplösning på Charaden i N:o 8:
Kri-no-lin.

Fredrik Wilhelms af Preussen palats.

Det oansenliga palats, som kung Fredrik Wilhelm III bebodde "unter den Linden," befann sig ännu i många år efter denne monarks död i aldeles samma skick, hvori han efterlemnade detsamma.

Det har emellertid ett förträffligt läge; midtemot hufvudfaçaden befinner sig tyghuset; med sina sidoflyglar berör det tvenne gator och dess andra façad är i det närmaste begränsad af en tredje gata, så att det, med undantag af några få tillstötande hus, bildar ett helt kvarter för sig sjelf och har en anseelig borggård.

Sedan prinsen af Preussen fått palatset till skänks af den nu regerande konungen, gaf ändtligen hans förestående förordning anledning till att låta det undergå en storartad reparation, eller kanske rättare sagdt, nybyggnad.

Vi meddela å nästa sida en teckning af slottets yttre.

På palatsets inredning arbetas ännu oafbrutet under professor Stracks öfverinseende.

paret lemnade henne hade kristendomens ljus redan börjat intränga i hennes själ.

Så snart Gauthier och Johanna återkommit till Paris, utverkade de den unga mohriska kvinnans benådning.

Några år senare såg man i Alençon i hospitalet för spetsiska en barmhertighetssyster, som var känd under namnet »Sainte-Maure» och hvilken var den enda, som förstod att mildra de olyckliga människors plågor, hvilka voro hemsökta af denna förfärliga sjukdom.

Den i Alençon, den 5 Maj 1778, döpta klockan blef förd till Argentan och fick der namnet »Köpman-klockan.»

Då Gauthier öfverlemnade denna skänk, eller rättare sagdt, uppfyllde sitt löfte, föreskref han, att klockan skulle upphängas i ett af kyrkan Saint-Germains torn samt att den, aftonen före hvarje marknad i Argentan, skulle, vid mörkets inbrott, ringas flera timmar årad, för att visa sådana stackars resande, som farit vilse, rätta vägen till staden. — År 1731 blef klockan omgjuten och så mycket förstörd, att den för närvarande har en vikt af 5,500 skålpund.

Då revolutionen öfvergick Frankrike och kyrkokloc-

korna blefvo nedsmälta, för att förvandlas till vapen, skonades dock ifrågavarande klocka och begagnas ännu i våra dagar för samma ändamål, som då den först användes. Man hör den ljuda aftonen före hvarje marknadsdag, äfvensom vid alla högtidliga tillfällen i staden.

Sådan är folksägnen om Köpman-klockan i Argentan.

Anekdoter.

En person, som någon liten tid vistats i England, och derom hade åtskilligt att berätta för sina bekanta, tillfrågades af en bland dessa, om han icke nu kunde engelska språket fullkomligt.

— Jo ja men, — svarade vår man — jag läser för närvarande Ossians »Paradise lost» på originalspråket.

— Nå, hvad tycker herrn om den?

— Det är allt en besynnerlig bok; för nog förstär jag orden, ser herrn; men meningen kan jag, min själ, inte bli slug på.

En stund derefter kom man händelsevis att nämna namnet Ilegel.

— Känner herrn den författarn? — frågade härvid någon mannen, som varit i England.

— Åh ja, — svarade denne helt tvärsäkert — den har jag väl också läst ett och annat utaf; det var ju en riktig galning!

— Kanske herrn har läst den på samma sätt; som herrn läser Ossian! — inföll härvid den, som nyss frågat.

Teaterföreståndaren R., som gjort sig känd för sitt despotiska lynne, yttrade för ej längesedan till sina sjuetter följande:

»Ni borde inse, mina herrar, att denna vår lilla korporation anses i sin helhet såsom en kropp, der jag är hufvudet och ni alla lemmanne, och, som herrarne vet, sitter viljan i hufvudet, och när hufvudet befäller måste lemmanne således lyda.»

— Det är mycket sannt, — inföll nu en af sjuetterna — och just därför göra lemmanne allting uppåt väggarna, om hufvudet är lite' vridet.

Prins Fredrik Wilhelms af Preussen palats i Berlin.

Härmed följer Romanbihanget: "Skogsqvarnen," pag. 65—72.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 7 Mars.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.